

נזירות

1. נדרים ט עמוד ב

דתניא, אמר (רבי) שמעון הצדיק: מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא אחד; פעם אחת בא אדם אחד נזיר מן הדרום, וראיתו שהוא יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים, אמרתי לו: בני, מה ראית להשחית את שערך זה הנאה? אמר לי: רועה הייתי לאבא בעירי, הלכתי למלאות מים מן המעיין ונסתכלתי בבבואה שלי, ופחז עלי יצרי ובקש לטורדני מן העולם, אמרתי לו: רשע! למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, במי שהוא עתיד להיות רמה ותולעה? העבודה, שאגלחך לשמים! מיד עמדתי ונשקתיו על ראשו, אמרתי לו: בני, כמוך ירבו נזירי בישראל, עליך הכתוב אומר: + במדבר ו+ איש... כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה! מתקיף לה רבי מני: מאי שנא אשם נזיר טמא דלא אכל? דאתי על חטא, כל אשמות נמי לא ליכול, דעל חטא אתו! א"ל ר' יונה: היינו טעמא, כשהן תוהין נזירין, וכשהן מטמאין ורבין עליהן ימי נזירות מתחרטין בהן, ונמצאו מביאין חולין לעזרה. אי הכי, אפילו נזיר טהור נמי! נזיר טהור לא, דאמודי אמיד נפשיה דיכול לנדור. ...

2. ירושלמי נדרים פרק א סוף הלכה א

מתני' דר' יודן דתני בשם ר' יודן [קהלת ה ד] טוב אשר לא תדור משתדור ולא תשלם. טוב מזה ומזה שלא תדור. ר"מ אומר טוב אשר לא תדור משתדור ולא תשלם טוב מזה ומזה נודר ומשלם. וכן הוא אומר [תהילים עו יב] נדרו ושלמו לאלהיכם. כיצד הוא עושה על נדבה מביא כשבתו לעזרה ואומר הרי זה עולה. ר' אבין אמר ר' יהודה פתח אילו הייתי יודע שהנודר נקרא רשע נודר הייתה. אמר ר' ינאי [משלי כ כה] מוקש אדם ילע קודש ואחר נדרים לבקר. התחיל לנדור פינקסתו נפתחת. ד"א מוקש אדם ילע קודש ואחר נדרים לבקר. איחור נדרים. איחור אדם את נדרו פינקסו נפתחת. מעשה באחד שאמר הרי עלי עולה ושהא להביאה ושקעה ספינתו בים: כנדרי כשירים לא אמר כלום. הדא אמרה שהכשירים נודרין ומכיון שנדר אין זה כשר. מתניתא דר' יודה דתני בשם רבי יודה חסידים הראשונים מתאווין להביא קרבן חטאת לא היה המקום מספיק בידם חט והיו נודרים בנזיר בשביל להביא קרבן חטאת ר"ש אומר חוטאים היו שהיו נודרים בנזיר שנא' [במדבר ו יא] וכפר עליו מאשר חטא על הנפש. חט זה על נפשו שמנע עצמו מן היין. ואתייה דשמעון הצדיק כר"ש דתני אמר שמעון הצדיק מימי לא אכלתי אשם נזיר אלא אחד. פעם אחד עלה אלי אדם אחד מדרום וראיתו אדמוני עם יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו מסודרות תילי תילים ואמרתי לו בני מה ראיתה להשחית את השיער הנאה הזה. ונם לי רבי רועה הייתי בעירי והלכתי למלאות את השאוב מים וראיתי את הבובייה שלי בתוך המים ופחז יצרי עלי וביקש לאבדיני מן העולם. אמרתי לו רשע אתה מפחז בדבר שאינו שלך עלי להקדישך לשמים. והרכנתו בראשי ואמרתי לו בני כמותך ירבו עושי רצון המקום בישראל עליך הכתוב אומר [שם ב] איש או אשה כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר ליי'. ר' מנא בעי למה לי כשמעון הצדיק אפילו כר"ש. לא אכל שמעון הצדיק חטאת חלב מימיו לא אכל שמעון הצדיק חטאת דם מימיו. סבר שמעון הצדיק בני אדם מתוך הקפידה הם נודרין. מכיון שנודרין מתוך הקפדה סופו לתהות. מכיון שהוא תוהא נעשו קרבנותיו כשוחט חולין בעזרה. וזה מתוך ישוב נדר ופיו ולבו שווין:

3. נרקיס (מתוך ויקיפדיה)

נרקיסוס היה בנם של אל הנהר קפיסוס והנימפה לירופה. נרקיסוס היה בעל יופי יוצא דופן, יופי שמשך אליו נערות ונערים כאחד. נרקיסוס דחה את חיזוריהם של אלו והתנכר להם. לאחר שדחה בזלזול את הנימפה אכו, שהתאהבה בו נואשות, החליטה האלה נמיס להענישו על יהירותו ואכזריותו והטילה עליו קללה - אהבה עצמית ללא גבול. יום אחד טייל נרקיסוס ליד אגם והתכופף כדי לשתות מים. כאשר ראה את דמותו נשקפת אליו מן המים מיד התאהב בעצמו ולא יכול היה לנתק את מבטו מבבואתו, עד שמת. במקום שבו מת צמח פרח ה"נרקיס".

מספר סיומות במיתולוגיה היוונית והרומית:

א – הוא מת מצמא כי לא בכל פעם שביק לשתות פגע בבואה שלו

ב – הוא התאבד כשהבין שהדמות היפה בה הוא מאוהב היא בבואתו שלו.

4. מתוך מגילת האש של ביאליק

...וימצאני באחד הימים איש שיבה מיהודה מוטל בין ההרים עם-שחר, והאיש לבוש אדרת ופרוע שער, הולך קדורנית וזעף, והוא נזיר וקדוש אלהים ונורא הוד, ומראהו פאשר יהיה מראה ענו הכבוד ועין הקרח לפנות בקר. ויחמל עלי השב, ויטעני בסתר אהלו ויצל זקנו הלבן והרועד פסני. ויורני מדרכיו ויעבידני לאלהיו, ויזר נפשי מכל-חמדה וילמדני להביט שמימה. ואת כל-צצי עלומי קטף אחד אחד וישאם לאלהיו, ויקדש את-ראשי מאוני לשמים, ויהיו ימותי צומות כימותיו ולילותי תפלה כלילותיו. ואירא מאד מפני הזקן פירא הפרח את-הסתיו. פני דלו ומצחי חור מיום ליום – ואולם קנצותי פשו ויעשו תלתלים ובלבבי שגשג יער רענן של-חלמות. ואבד בקטני באפלת היער ההוא ואהי פעפר מדח בין ארזי הלבנון... ויש אשר-נהפך היער בלבבי ויהי לפרדס, פלו פרחים עם מגדים וטובל בזהר שמש, והנה את כבת אלהים, רקומת אור וכלילת נגה, מתהלכת בין ערוגות בשמי וישחוק אשר תחיי בו על-שפתך, ואני יונת אהבים חרדה ומהגה שוכנת כתפך הלבנה... ובמים ההם ואני עודני טהור וצנוע ובישן, נפשי זכה בתוכי כאגל הטל בגרון החבצלת ולבבי בהיר פרסיס מי-השלח בשפת פוס גביש. אבק אשה לא-דבק במעילי ואת ריחה לא ידעתי. ואולם אף מעינות חיים שוקקו בלבבי ונפשי שאלה המון אהבה, המון אהבה....

אז יצאתי אל-נחל המים להתקדש עם טובלי שחרית לשמים ולתת את-נפשי כליל לני. שפע קדש רענן השיבו עלי רוחות השחר מכל-השפים ואהי כהולך לקראת סוד קדושים רבה. גבורת אלהים מלאתי, ולבבי חדש, ורוחי נכון, ונפשי תרועה – ולא ידעתי נפשי. וארחיב עיני לשמים, ואשא ראש, ואהי הולך ויורד בנחל. ופתאם והנה צליל מים ושכשוך רחצה פזם בדלח עברני ויהמה על-אזני כהמון כנורות. הצצתי ונדחמתי: שם, בנחל מנגד, כדמות נערה רוחצת ראיתי וזך בשרה הבהיק אלי מתוך האפולולית וישפירני... כמעט זנקתי אליה כנמר; ואולם דמות הזקן הנזיר וצנצנה לפני – ואחנק את-תאותי בנהם כפיר ואסתר בנזיק סלע ואציץ משם אל-הגויה הזכה. בעיני אכלתי את-מחשוף בשרה הלבן... ואשב שם על-שפת הנחל משמים, עיני במים וראשי כפוף תחת משא מחשכיו, ואהי כיושב על-פרשת דרכי הקללה והברכה. וארא פתאם את-קנצותי במים כי גדלו פרע וכי-כבדו, והן תלויות ומאפילות עלי כוילון של-נחשים שחרים וזוממות לנפשי מקרקע הנחל –

ואקפץ ממקומי ואקדיש גם תלתלי לשמים, הפך הכרעה... בחרדת לבב גליתי את-סודי לזקן ויברכני במבטי עיני וישלחני עם-הנץ החמה ירושלימה. ואבא בשערי אלהים וזבח ומנחה בידי. וארא את-היכל קדשו, תפארת בחוריו וכהניו, ואת-תשואות חצריו ראיתי – ולא-קמה בי רוח. ואגלח את-ראש נזרי על-דם זבחי, ואשליך את-קנצותי לפני ארי האש על-המזבח – ובן רגע עלו תלתלי בלהב הזבח השמימה ופאר עלומי היה לאפר, ריח ניחוח לני... גל שחר פעשן המערכה וכשנאת המות זנק פתאם מנפשי השרופה ויחשך עיני, ואמר לשאג כארי – ואולם ברגע הזה הציפה עלי להקת הלום ים של-זמרה ויסחפני, וכס שאון החצרות והמית הנבלים את-שאגת נעורי, ולבבי תעה ויאבד ברעש התפים והצלצלים. ואתנפל בלא-כח לפני הכהן הישיש לבוש הבדים, ואכבש ראשי בשולי מעילו בין הפעמונים והרמונים, ואבך, ואתודה, ואבך – – –

ויצאתי מאת פני חצר הקדש וארא והנה תלתל קטן אחד מקנצותי נמלט מן-האש והוא משלך בפאת המזבח אצל הדשן. ואגנב את-תלתלי, בר-נדרי, משלחן אלהים, ואצפיגהו בחיקי ואמלט עמו, ואשאנו כחותם על-לבי ימים רבים

ואתלנו קמע על-צנארי. ויהי כשוב תלתלי לצמח – ואוציאהו, נאשק לו, נאזכנו לרוח – ונשיבותי את-הגנבה לשמים...

ועתה ראי גם-ראי, הנה התל התלו בי השמים ובכחש אכזרי סבבוני. את-נעורי, את-הכל לקחו ממני ומאומה לא-נתנו לי כפרם.

5. בבלי עבודה זרה דף כ עמוד ב

ת"ר: + דברים כו /כג+ ונשמרת מכל דבר רע - שלא יהרהר אדם ביום ויבוא לידי טומאה בלילה. מכאן א"ר פנחס בן יאיר: תורה מביאה לידי זהירות, זהירות מביאה לידי זריזות, זריזות מביאה לידי נקיות, נקיות מביאה לידי פרישות, פרישות מביאה לידי טהרה, טהרה מביאה לידי (חסידות, חסידות) + מסורת הש"ס: [קדושה, קדושה] + מביאה לידי ענוה, ענוה מביאה לידי יראת חטא, יראת חטא מביאה לידי (קדושה, קדושה) + מסורת הש"ס: [חסידות, חסידות] + מביאה לידי רוח הקודש, רוח הקודש מביאה לידי תחיית המתים, וחסידות גדולה מכולן, שנאמר: + תהלים פט+ אז דברת בחזון לחסידך. ופליגא דרבי יהושע בן לוי, דא"ר יהושע בן לוי: ענוה גדולה מכולן, שנאמר: + ישעיהו סא+ רוח ה' אלהים עלי יען משח ה' אותי לבשר ענוים, חסידים לא נאמר אלא ענוים, הא למדת שענוה גדולה מכולן.

6. במדבר רבה פרשה י ד"ה איש או

פרשת נזיר נדרשת לפנייה ולאחריה. כיצד לאחריה? זאת תורת הנזיר וגו': מה כתיב אחרי? (במדבר ו) כה תברכו את בני ישראל וגו' וכי מה ענין זה לזה? אלא כך צוה הקב"ה: כשם שאין הנזיר טועם יין – אף אתם לא תטעמו יין כשתיהו מברכים את ישראל, לכך כתיב "כה תברכו" בענין נזיר, ולכך אין הכהנים נושאים כפיהם במנחה, משום שכרות.

כיצד נדרשת לפנייה? איש או אשה כי יפליא וגו' מה כתיב למעלה (שם /במדבר/ ה) זאת תורת הקנאות. וכי מה ענין זה לזה? אלא כשהם משקים את הסוטה היו אומרים לה: הרבה יין עושה, וכל ישראל עומדים שם, אנשים ונשים, ואם היתה טמאה וצבתה בטנה וגו', וכשם שבודקים אותה, כך בודקים אותך, והיו ישראל האנשים והנשים שהיו רואין באים לתוך בתיהם ואומרים: אוי לי לפלוני ולפלונית ששתו יין ונשתכרו ועברו עבירה ומתו. נשבע אני שאיני שותה יין לעולם, שלא יהא לי כמותו, וכן הנשים אומרות. לכך נסמכו זו לזו – אמר הקב"ה: אם נזיר אדם מן היין כך תורתו איש או אשה כי יפליא וגו', ד"א כשם שהנזיר מובדל מין כך אני מבדיל את הסוטה משאר נשים לרעה.

ו הבהנחת בין היהדות והאסלאם מהו לבין הנצרות לאיך יוכלו לזוא על בטיחה המהודד אמ נכתיב את שתי האפשרויות נכבדות הניגוד כסוגה קדושה. ההפך מקדושה יוכל להיות, כהיה שיהיה, תמא וטומאה בעד אה או חול בעד עניו? שני 'הפכים' אלה מייצגים הפיכת מנגנון של מוסג הקדושה קדושה שיהיה ההפך מחול היא דבר שונה לחלוטין מקדושה שהיא ההפך בטומאה. תפיסה הבכירה רק את הניגוד שבין קדושה לטומאה היא תפיסה טוטלית של המציאות הכולל מצוי בין שני הקטבים של קדושה וטומאה, וכל נמצא הוא שילוב בפורם אירי קדושים וטומאה ואין דבר מחוץ לו. המדינה הרחוקה מקיפה את כללות חייו של האדם, ואף התחומים הנייטרליים כביכול מוצאים את מקומם רק בקצה התחתון הדתי. מותר לאדם לעסוק במסחר ובאבה כדי פרנסתו, ושיכור זה, שינוע לאפשר לו להקדים את יתר חייו לעבודת אלוהים ולגדל את משפחתו ולהנהיג ילדיהם, מהקדש כסוה ליינו לשים שמים אין מונעא הוהם שביולתהיה איננו כפוח לאיסור ולחיות הדתיים. והגיה בה יוסם וילתהי כנסת כל פיה שפטיאום חיובייתים שאיננו מוגדשת למעשה אתה המוכתב על ידי הטיובי הנהו וסדר העדיפות הנקבע על יד...

מבחינה זו נותרו היאריות של הנצרות תיאורים שד רת התנגדות, כשהם שהיהדות עברה מייסוד אחר לגמרי – דת הרואה נוכחות אלוהית ממשחת רק כמחיי הקודש והן כמעטיו של האדם בכל עת ובכל שעה. נוצרי המבקש לקדש את חייו צריך להיכנס למנוח, לפרוש מן העולם החיצוני ולהתנוח בשל אשה בן, שישום שיתחם התולין איננו ניתן לקדושים בטלמות. יהודי המבקש לקדש את חייו כולם אינו לו אלא לדבוק בתורה מצוות ובליסוד התורה, ומתוך כך מתקדשים ביהוה ושולחנו, כשפתחו והתפרש שנה הוא חי. הנצרות הנוצרית ומסייה התולין על כפרים כמבואים את ייאושיה של הנצרות מאפשרות קידוש של חי המין למרות סקרסנט הנישואין. היהדות וואו בחיי המין במסגרת הלכתית טהורה קדושה מופלגת. עד כדי התנסות לאלוהות עצמה במעשה הביאה. החתום הארטיני נשאר בנצרות סמאפורי בעוד היהדות לא הסרירה בין הטמפורי לבין החיים עצמם.]

Handwritten signature: (בנימין יוסף) ז' סיון תשע"ב

